

lemmer at forlange, at de skulde, hvis det af andre Grunde ansaaes hensigtsmæssigt, ved Ægteffabstiftelse underkaste dem en borgerlig Act forud for den kirkelige Vielse. Dette vilde være det enkelte Individ i religiøs Henseende aldeles ligegyldigt. Jeg har kun talt om, at vi ikke ubetinget kunne forlange af Kirken, at den skal overlade sine enkelte Medlemmer, om de ville have den kirkelige Vielse eller ikke, at den skal ansee den borgerlige Act for nok; fordre sine Medlemmer fritagne for en borgerlig Handlings Form, naar denne af Staten ansees for nødvendig, det kan Kirken ikke (Hør!). Det var hvad jeg havde at bemærke om dette Punkt. Det andet Punkt vil jeg mindre komme tilbage til; det er Spørgsmaalet om den Form, som er foreslaaet for Indgaaelsen af saakaldet blandede Ægteffaber, hvortil er anvendt en Forsnyelse af den gamle Trolovelses- Skik. Jeg troer, at hvad der herimod kan være at sige, det er allerede fremkommet saa tilstrækkeligt, at det ikke behøver videre at udvikles; jeg skal kun gjentagende fremhæve, hvad der navnlig af den ærede Rigsdagswand for Aalborg Amts 5te District (F. N. Hansen) blev gjort gjældende; der er her en Stræben, der, medens den gaaer ud paa, at Kirken skal udbrede sit hellige Skin og Lys over Livet, dog kun kommer til at bevare et Skin og en Tilsyneladelse af Kirkelighed, hvor den ikke er; det er ganske vist, at der ikke her vil opnaaes, at noget religiøst Element kommer frem i Ægteffabets Indgaaelse; thi de Ægteffolk, der ikke vilde gaae hen i Kirken og lade sig vie af Præsten, som Præst, de blive sandelig ikke religiøs stemte derved, at den samme Præst, af hvem de ikke vilde lade sig vie, skal komme til dem for at trolove dem. Det bliver, hvilken Form man end vælger, en paatvungen Handling, der kan synes, men ikke er kirkelig, og som heller ikke beforder det Religiøse, hvis man troer, her at kunne adskille det Religiøse fra det Kirkelige. Naar vi da ikke kunne værgе os imod borgerligt Ægteffab paa et vist Gebeet, saa har man imod, at det indgaaes paa Raadstuen og Thinghuset. Nu veed jeg i Sandhed ikke, hvilken forskjellig Charakter der i denne Henseende skulde tilkomme Amtmandens private Contoir og det offentlige Thingsted; jeg troer, at Charakteren

af Stederne maa enten være ligegyldig eller ogsaa maa der tilkomme det Sted et Fortrin, der lovlig er bestemt til Retshandlingers Foretagelse. Skulde der, hvad jeg ikke troer, men hvad jeg meget vilde beklage, paa Raadhusene og Thingstederne (thi om dem, ikke om Herredsfogdens private Contoir er Tale) ikke herske den tilbørlige Alvor og Anstand, skulde der herske en Tone, der kunde frænk Handlings Hellighed, ja, saa lader os see at sjerne denne Tone (Hør!), og den kan bedre fjernes der, end paa Amtmandens Contoir; men, mig synes, at dette er aldeles underordnet, og det forekommer mig, hvis der kunde være Tale om Smag i saadanne Handlinger, at være en mindre god Smag, naar man skal ind paa Sagen, da ikke at tage den i dens rene og klare Natur som Retshandling (Hør!), uden at skjule dens Charakter for de Folk, som vilde have denne Handling. Det er dette, der gjør mig det umuligt at gaae ind paa Forslaget. Jeg skal ikke forfølge Enkelthederne; thi jeg kunde, naar jeg vilde gaae ind paa disse, maafee finde endeel at indvende, navnlig imod Affattelsen af § 3, hvor der undtages fra Overholdelse af de Bestemmelser i den gjældende Forsordning „om Ægteffabets Indgaaelse, som ere ligefrem umuliggjorte ved Brudgommens eller Brudens Troesbekjendelses særegne Bestaaffenhed.“ Denne Regel kan blive meget vanskelig at anvende, naar man derefter skal afgjøre Forholdet imellem Statens Forskrift og Fordring og Troesbekjendelses Bestaaffenhed; man maa ikke glemme, at der kan opstaae Troesbekjendelser, som vi nu slet ikke kende. Jeg skal blot endnu omtale eet Punkt; dog førend jeg gaaer over til det, skal jeg indskyde en enkelt gjendrivende Bemærkning. Der blev sagt, at i Majoritetens Forslag var der en Sammenblanding af det Borgerlige og det Kirkelige; jeg paastaar, at denne Sammenblanding ikke findes der, naar man ikke vil hense regne dertil, hvad der just er det Modsatte, at Forslaget lader det borgerlige Ægteffab begynde først paa et vist Punkt, hvor der ikke længere for Borgerne findes en kirkelig Form, som man af dem kan forlange, at de skulle holde sig til. Kun en Enkelthed findes der, som denne Dadel træffer, nemlig: